

Forming gjennom formidling

Det finnes øyeblikk midt mellom det jeg kjenner til og det som ennå er ukjent, hvor gamle former slipper taket og øser seg opp – etterlater bare skygger i mellomrommet. Alt jeg har vært, alle sporene etter ord som en gang betydde alt, forsvinner sakte ut i ingenting, mens det samtidig blir en del av dette rommet mellom før og nå. Derfor velger jeg pennen. Lar ordene strømme, selv når det betyr å ta farvel med det jeg engang uttrykte – jeg slipper taket så jeg kan gripe noe nytt. Sånn er jeg, både håpløs og håpefull, kaster meg fremover blindt og stoler på at den jeg er i ferd med å bli, en dag tar meg i mot.

UTDRAG FRA "Å MODNE I UTTRYKK"

"I den lilla forfatterboka skrev jeg ned prinsessehistorier. Litt om Snøhvit, men også om Rapunzel. Jeg skrev om en prinsesse i den dype skogen, men ikke sentrert rundt en prins. Heller om en prinsesse som mot mange odds fikk livet til, litt som meg. Bare at for meg er de selvutslettende tankene låst vekk i tårnet, og ikke meg."

Når jeg ser tilbake, husker jeg hvordan jeg pleide å skrive om mine spisse kanter. Jeg skrev om at jeg stikker og at jeg stakk. Jeg var en boks som lengtet etter å rulle ut i gresset, der kantene kunne slipes myke – selv om tiden viste at sjelen min, innerst inne, alltid var rund.

Nå ser jeg at denne artikkelen dokumenterer endringen av min form, både i essens og uttrykk. Gjennom sirkulær formidling har jeg møtt deler av sannheten underveis – jeg har funnet noen svar, selv om slutten ikke er avsluttende. Det er en egen skjønnhet i å bevege seg i sirkler, og å selv velge hva som får forme meg videre.

Å skape er aldri lett. Noen ganger føles det som om hvert forsøk trekker meg dypere inn i egne lag. Det er en stillhet i det, men også et ansvar – for alt som formes bærer med seg både det som er sagt, og det som ennå ikke har funnet veien ut. Jeg kjenner at det ikke finnes noen oppskrift, ingen fasit, bare en dragning mot å gi noe av meg selv til papiret, selv når jeg ikke vet hvor det leder.

Så jeg lar prosessen åpne meg opp, lar det uferdige få plass, og lar tyngden være en del av reisen. Kanskje er det nettopp her, i det uavsluttede, at noe

nytt kan vokse frem – noe jeg ennå ikke kan sette ord på, men som likevel strekker seg mot lyset, med et ønske om å fortsette å oppdage meg selv.

Mens du leser, håper jeg du gir plass til dine egne tanker. Prøv å forestille deg: Hvis du hadde visst alt som lå foran deg – både mørket som venter og lyset som følger – ville du ønsket å vite dybden av det? Hadde du båret smerten og gleden på samme måte, eller er det nettopp uvitenheten som gir oss mot til å håpe?

UNG

HODAN BEEGSI
hodanbeegsi1@gmail.com
@hodanbeegsi1

UtKast *utkast*